

90% ČOKOLÁDU, NEBO TIKKU MASALU?

Vzpomínek a zkušeností jsem za svůj život nasbírala hodně. Tedy alespoň za několik posledních let. Nasbírala jsem jich víc, než všichni vrstevníci kolem mě dohromady. Anebo si to jenom nalhávám a v koutku duše si přeju, aby to tak bylo. Abych byla zažila mnohem víc než všichni ostatní a můj život byl, i když možná o ty špatné chvíle, aspoň trochu bohatší.

Zrovna ležím v koupelně na podlaze, hned vedle sprchového koutu, o který jsem se před pár vteřinami praštila do hlavy tak, že mám černo před očima a nemůžu popadnout dech. Strašně mě brní konečky prstů a po těle ještě teď cítím záchvěvy nenávisti a strachu, že tohle nejsem já. A neskutečnou touhu, aby tohle všechno jednou provždy skončilo. Abych už měla klid.

PŘESNĚ TENHLE OBRAZ KLEČÍCÍ KAČENY V KOUPELNĚ SE MI VRYL DO PAMĚTI NA HODNĚ DLOUHOU DOBU A NEMOHLA JSEM HO ZA NIC NA SVĚTĚ VYTĚSNIT.

Ten pocit, kdy člověk netuší, jestli ještě někdy najde sílu tohle všechno zvládnout. Rvaní za vlasy, kdy jsem málem přišla nejen o rozum, ale i o vaz. A ty vlasy, ty musely kvůli téhle vzpomínce o pár let později dolů. Abych zapoměla. Na chvíli. A šrámy nejen na duši, ale i na krku, kdy mě stisk rukou bolel tak moc, až mi vyskákaly fialové fleky a nohama jsem kopala ve vzduchu. Lusk. Prsty před očima, jen tak, abych věděla, abych byla ve střehu. Pořád. Málem se mu to podařilo. Málem mě zničil, to uznávám. Každý tah přesně promyšlený. Do detailu.

NAD VODOU MĚ DRŽELA VLASTNĚ JENOM MYŠLENKA,
ŽE TAKOVOU RADOST MU UDĚLAT NEMŮŽU.

Že musím všem kolem sebe a hlavně sama sobě dokázat, že tohle se přece na světě nemůže dít a že láska a štěstí existují a jsou vždycky víc než nenávisť. Jako v pohádkách. Jen by mě samotnou nikdy nenapadlo, že budu mít v jedné takové pohádce hlavní roli a budu v ní bojovat se svým vlastním manželem.

O SVOBODU, O LÁSKU, O KOUSEK ŠTĚSTÍ,
O TO, ABYCH NEPŘIŠLA O ROZUM.
O SEBE SAMU.

Kolikrát v životě jsem si říkala, proč se tohle všechno děje zrovna mně, kdo a proč mě zkouší a jestli to má nějaký význam. Protože, jak se říká, všechno svůj význam má. Prý. A já tomu už taky věřím.

Měla jsem do té doby všechno – rodinu, zázemí, peníze, zdraví, měla jsem co jíst a vlastně jsem měla úplně všechno, na co jsem si vzpomněla. Všechno bylo automatický, běžný. Standard. Od polaroidu, nových kozaček, mobilu, těch nejlepších džín až po krásný dovolený se spoustou palem a pískem pod nohama. Nic mě už nepřekvapilo.

Svůj život jsem si ale zamilovala právě proto, že mi ukázal, že zrovna v těch úplných obyčejnostech se nachází to největší štěstí a že hodnota některých věcí je vlastně mnohem větší, než se může zdát.

Na začátku všeho byla čistá láska. Pravděpodobně. Ba ne. Určitě. Podle mě se lidský život rodí jenom z čisté lásky (alespoň v tu danou chvíli). Nebo by aspoň měl. Protože jinak není možný, aby na svět přišlo něco tak nádherného, jako je malý, voňavý miminko. Všechna miminka jsou krásná, čistá a voňavá. Schválně jim někdy přivoňte k vláskům. Voní jako kuřátka. A i když mají pusy od ucha k uchu upatlaný od marmelády, mrkvový polívký nebo mlíka, pořád jsou krásně čisté, bezelstný a nevinný. Do jednoho. Nikdo se nerodí zlý. A nikdo nepřivádí na svět svoje miminko s pocitem, že zrovna Eliška jednou nebude inženýrka, ale stará protivná bréca vybírající pětikoruny na záchodcích, a že Pavlík nebude ten nejhodnější manžel na světě, ale násilník, vrah a zločinec. Skoro každý rodič chce pro svoje dítě to nejlepší, a i když se může snažit sebevíc, třeba se i přetrhnout, každý si stejně nakonec tu svoji cestu najde sám.

Mě naši taky vychovávali tak, jak nejlíp uměli, někdy možná přísně, jindy o něco míň, ale já jsem se stejně v patnácti o půlnoci sebrala, počkala si, až usnou, vzala si na sebe nejhezčí plavky, který jsem ve skříni našla, byly takový krásně sněhově bílý s černýma puntíkama, vypadala jsem v nich jako dalmatin, a šla

se koupat s klukama do rybníka. Šla, ale nedošla. Potichu jsem odkódovala barák – ačkoliv, jak tohle chcete udělat potichu? Při každým jednom kliknutí na číslo to pípalo tak, jako by naši už při koupi tohohle protivného stroje tušili, že se jednou budu chtít plížit z baráku. A tak jsem se vrátila a radši ještě jednou překontrolovala, jestli spí. Sladce oddechovali a já po špičkách sešla po točitých schodech až do obýváku, otevřela jsem si dveře, zatáhla přes ně závěs a už jsem si to štrádovala nahoru, do druhé ulice, kde na mě v čekali autě kluci. Měla jsem radost a cítila se hrozně dospěle. Z rádia se linulo *I Gotta Feeling* od Black Eyed Peas a já byla v sedmém nebi. Měli jsme se jet koupat při měsíčku. Byl zrovna úplněk. Mělo to být dobrodružství.

Než mi zazvonil telefon. Táta. Ještě dneska, když někde slyším to vyzvánění, naskakuje mi po těle husí kůže. Vyběhla jsem z auta a uháněla domů jako o život. Srdce jsem měla až v krku. Ale to už táta vybíhal z baráku, chytil mě za rameno a táhnul mě dovnitř. Nejdřív probíhal asi hodinový výslech, proč a kam jsem jako šla. A když si pak všimli, že mám na sobě ty krásný sněhově bílý plavky s puntíky, pokračoval rozhovor až do ranních hodin. Prý mi mohli uvázat kámen okolo krku a hodit mě do rybníka. Což mi přišlo samozřejmě hrozně trapný, protože proč by mě můj kluk a jeho kamarádi chtěli zabít? Dostala jsem na tři měsíce zaracha, neměla jsem telefon, notebook a musela jsem se pořád učit. Všechno mi zkazili. Ale o to víc rostla moje chuť zdrhat... a taky jsem to dělala. V noci do Tesca pro sladkosti, do centra na diskotéku nebo stanovat v polích u vedlejší vesnice. Ach jo. Co já bych za to teď dala, aspoň jednu celou noc se vyspat. Vědět, že se mi to s miminkem už jen málokdy podaří, nezdrhla bych tenkrát ani jednou jedinkrát a naspávala bych do zásoby. Fakt. Anebo asi ne. Moje ségra už to měla jiný, byla